

ΠΗΓΗ 1^η

Αν η εσωτερική πολιτική του Βενιζέλου μεταξύ 1917-1920 δεν είναι απαλλαγμένη από αδυναμίες, αντίθετα η εξωτερική του πολιτική έχει να επιδείξει λαμπρές επιτυχίες παρά τα εμπόδια που του έφερναν οι μεγάλες δυνάμεις.

Πραγματικά με τη λήξη του πολέμου ο ανταγωνισμός των μεγάλων δυνάμεων για την εξασφάλιση όσο το δυνατόν μεγαλύτερων πλεονεκτημάτων και επιρροής, ιδίως στην Ανατολή, προκαλεί έντονες ζυμώσεις στα παρασκήνια και στις αίθουσες των συνδιασκέψεων της ειρήνης στις Βερσαλλίες. Στις συναντήσεις εκείνες, που διήρκεσαν 6 μήνες, ο Βενιζέλος, ακούραστος, κινείται με το αναγνωρισμένο του πια κύρος, με τη γνωστή του ευστροφία, με επάρκεια στοιχείων και με πλήρη κατοχή των θεμάτων που τον ενδιαφέρουν. Τέλος η συνθήκη του Neuilly (27 Νοεμβρίου 1919) παραχωρεί στην Ελλάδα τη Δυτική Θράκη και η συνθήκη των Σεβρών (10 Αυγούστου 1920) την Ανατολική Θράκη, εκτός από την Κωνσταντινούπολη, και της αναθέτει την άσκηση κυριαρχικών δικαιωμάτων σε όλη την περιοχή της Σμύρνης, την οποία θα προσαρτούσε οριστικά, αν ύστερα από 5 χρόνια ο πληθυσμός της θα το αποφάσιζε με δημοψήφισμα.

Απ. Βακαλόπουλος, *Νέα ελληνική ιστορία, 1204-1985*, εκδ. Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 364